

עת"א 35116/06/17 - י.ב. נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 35116-06-17 ב' (אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'
תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

בפני	כבוד השופטת עמיתה קלרה רג'ניאנו
עותרים	י.ב. (אסיר)
נגד	
משיבים	1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל

החלטה

עניינה של העתירה הסרת הגדרתו של העותר כפרופיל אלמ"ב.

העותר נדון למאסר של 26 חודשים בגין הרשעתו בעבירות סמים ועבירות תעבורה. נושא מאסרו מ-19.1.2016. תום מאסרו 17.3.2018. מסווג לקטגוריה א'. אלמ"ב. מאסר שלישי.

העותר ריצה את מאסרו הקודם בגין אלימות כלפי אשתו ממנו שוחרר בדצמבר 2012.

הוגדר כפרופיל אלמ"ב ב-28.8.16.

העתירה הוגשה ע"י העותר. בדיון בפניי היה העותר מיוצג ע"י הסנגוריה הציבורית.

בהמ"ש דחה בקשתו של ב"כ העותר לתיקון העתירה באופן שתכלול עתירה נוספת לשילוב בסבב חופשות.

נטען בעתירה ובדיון בפניי כי בשנה הראשונה למאסרו לא הוגדר העותר כפרופיל אלמ"ב ורק כשביקש לצאת לחופשה מיוחדת (לרגל אירוע משפחתי) הועלתה בפניו הטענה שהוא מוגדר כפרופיל אלמ"ב, בגין אירועים שארעו ב-16 ו-19 לינואר 2013. (תלונות שהגישה אשתו בגין אלימות כלפיה)

נטען כי התיק בגין האירוע האחרון נסגר (מחוסר ראיות) על ידי משטרת ישראל בפברואר 2013, ומאחר ועד להגדרתו כפרופיל אלמ"ב ב-28.8.16 חלפו למעלה משלוש שנים מיום סגירת התיק, הגדרתו כפרופיל אלמ"ב נוגדת את האמור בסעיף 5.ב.(3)(ג), לפקודת הנציבות 04.54.03 (להלן: הפקודה) עליו נסמכת עמדת המשיב המתנגדת לקבלת העתירה. ב"כ העותר טען, כי בהעדר בסיס להגדרתו כפרופיל אלמ"ב ממילא מתייתר הצורך בחוות דעת של ועדת

אלמ"ב.

עוד נטען, כי בנסיבותיו של העותר שעה שהוא שוהה באגף נ"ס, יצא לחופשה מיוחדת, סיים קבוצה טיפולית של שליטה בכעסים, השתלב באגף החינוך ומקיים עם אשתו התייחדויות באופן רציף, המשך הגדרתו כפרופיל אלמ"ב הינה החלטה בלתי סבירה.

המשיב מתנגד לקבלת העתירה וסומך התנגדותו בשני נימוקים מאלה המפורטים בסעיף 5.ב. לפקודת הנציבות.

1. העותר מרצה מאסר בגין עבירות אשר אינן עבירות אלימות כלפי "בן משפחה", אולם קיימת אינדיקציה כי היו, ישנם, או צפויים אירועי אלימות מצידו כלפי "בן משפחה".

המשיב לא הפנה לסעיף הרלוונטי בפקודה. עיון בסעיף 5.ב. לפקודה מלמד כי הנימוק הנ"ל נופל בגדרו של סעיף 5.ב. (5) שזו לשונו:

"אסירים המרצים מאסר בגין עבירות שאינן עבירות אלימות כלפי "בן משפחה" כמוגדר לעיל, אולם קיים לגביהם מידע כי התרחש או עלול להתרחש אירוע אלימות כלפי בן משפחה...."

נימוק זה היה הבסיס להגדרתו כפרופיל אלמ"ב ב-28.8.16, ע"י הועדה למניעת אלימות במשפחה. (ההחלטה צורפה לכתב התשובה)

2. באשר לנימוק השני, המשיב הפנה לסעיף 5.ב. (3) (ג) לפקודה הקובע כי אסיר יסווג כפרופיל אלמ"ב אם **"הוגשה תלונה במשטרה והוחלט על סגירת התיק בשל חוסר ראיות או חוסר עניין לציבור ובלבד שסגירתו נעשתה לפני 3 שנים או פחות"**

לטענת המשיב, מניין 3 השנים הוא מיום סגירת התיק (18.2.2013) ועד לכניסתו של העותר למאסר.

נטען, כי מאחר שלא חלפו 3 שנים, ענינו של העותר נכנס בגדרו של הסעיף הנ"ל והוא נמנה על אוכלוסיית היעד המפורטת בסעיף 5 לפקודה ולפיכך ועדת אלמ"ב תדון בעניינו.

לכתב התשובה צורפה חוות דעת אלמ"ב (מתאריך 16.11.2016). במהלך הדיון הוצג לעיוני החלק החסוי של חוות הדעת, המפרט את הנימוקים המצדיקים המשך הגדרתו כפרופיל אלמ"ב.

ב"כ המשיב תמכה טיעוניה במספר אסמכתאות.

באשר לפרשנות שניתנה לגבי אופן חישוב 3 השנים, הפנתה ב"כ המשיב לעת"א 31090-02-17 (כב' השופט עטר) וטענה כי בהמ"ש אימץ בעתירה הנ"ל את פרשנות של המשיב.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי טיעוני ב"כ הצדדים ונתתי דעתי לכל הנתונים שבאו בפניי, ולחוות דעת אלמ"ב (לרבות חלקה החסוי), הגעתי לכלל מסקנה כי יש לדחות את העתירה.

אסיר בעל פרופיל אלמ"ב הוא אסיר שאינו נכנס בגדרו של סעיף 5.א. לפקודה ("אסירים המרצים מאסר בגין עבירות אלימות, מין וגלוי עריות כלפי בן משפחה")

סעיף 5.ב. לפקודה מפרט מיהם האסירים בעלי פרופיל אלימות אשר מצדיק דיון במסגרתו יקבע אם להגדיר את האסיר כאלמ"ב אם לאו.

המשיב התייחס כאמור לשתיים מן ההגדרות.

אין בידי לקבל את הפרשנות של המשיב לסעיף 5.ב.(3)(5) לפקודה. מניין ה-3 שנים הוא מיום הסגירה ועד לדיון בועדה. משלא צויין בסעיף, כי המועד הקובע הוא יום כניסתו של האסיר למאסר,

אין לקבל את הפרשנות של המשיב.

החלטת כב' השופטת עטר אינה תומכת בהחלטת המשיב. נהפוך הוא.

העולה מכך שעניינו של העותר אינו נכנס בגדרו של סעיף 5.ב.(3)(ג).

כעולה מהחומר שהובא בפניי ומחוות דעת ועדת אלמ"ב (לרבות חלקה החסוי) נגד העותר הוגשה בחודש ינואר 2013 תלונה ע"י אשתו בגין איומים כלפיה. כמו כן, העותר ריצה עונש מאסר בגין אלימות כלפי אשתו ממנו שוחרר בדצמבר 2012. ממכלול הנתונים עולה תמונה של מערכת יחסים אלימה לאורך השנים. (ראה חלקה החסוי של חוות דעת ועדת אלמ"ב). לפיכך, בצדק נטען כי עניינו של העותר נכנס לגדרו של סעיף 5.ב.(3)(5) לפקודה, כפי שהחליטו גורמי המשיב.

כידוע, תפקידו של בהמ"ש הדן בעתירת אסיר אינו להחליף את שיקול דעתה של הרשות בשיקול דעתו ולכן אל לו להתערב בהחלטות המשיב, אלא במקרים חריגים בהם נחזה כי נפל פגם בשיקול הדעת המנהלי, כחוסר תום לב, שרירות, התעלמות משיקולים ראויים, או התבססות על שיקולים בלתי רלוונטים, שיש בהם כדי להצביע על חריגה קיצונית ממתחם הסבירות.

התרשמתי כי החלטת גורמי המשיב מבוססת על מכלול הנתונים הראויים לבחינת בקשה מעין זו.

בנסיבות אלה לא מצאתי חוסר סבירות בהחלטת המשיב המצדיק התערבות בהחלטה.

סוף דבר, העתירה נדחית.

ניתנה היום, כח תשרי תשע"ח, 18.10.2017 בהעדר הצדדים.